

Hồi 277

Viên mộng chi kế

Yến Phi ngồi trong góc quán ăn gần khách sạn vừa uống một hộp rượu, Cao Ngạn quay về, vẻ mặt buồn thiu.

Yến Phi rót cho hắn một ly đầy, nói: “Nếu không có manh mối gì tốt nhất là sớm từ bỏ, người chỉ có thời gian một đêm thôi”.

Cao Ngạn không buồn đựng đến chén rượu, bất mãn nói: “Hiện thời chưa quá bốn ngày, chúng ta đã tới Ba Lăng bên Động Đình hồ, còn tới sáu ngày, lúc về lại thuận dòng kiêu gì cũng nhanh hơn lúc đến một chút. Con bà người chú! Tối thiểu ta còn ba ngày ba đêm dư sức đi tìm tiểu Bạch Nhạn”.

Yến Phi cải chính: “Tối đa là ba ngày hai đêm thôi, vì một ngày để người và tiểu Bạch Nhạn còn chàng chàng thiếp thiếp với nhau”.

Cao Ngạn lập tức hớn hờ, vẻ mặt u ám mất sạch, nói: “May mà người hiểu biết”.

Yến Phi bắt lực nói: “Chẳng lẽ để người về không à? Tin tức người sưu tầm tiến triển đến đâu rồi?”.

Cao Ngạn nói: “Lần này thật khó chịu, Nhiếp Thiên Hoàn căn bản không có sào huyệt cố định, đêm nay vẫn ở Ba Lăng, đêm mai đã trên một hoang đảo vô danh ở Động Đình hồ rồi. Con bà nhà nó chứ! Động Đình hồ bắc thông Đại Giang, đông tiếp Bà Dương hồ, xuyên suốt đường thủy đạo Bắc Nam mệnh môn tứ phía. Trừ phi có thần thông như người, không thì chỉ có quỷ mới biết đêm nay lão ở đâu! Hắc! Đến lượt người xuất mã rồi!”.

Nghe hắn nói, Yến Phi biết là vị thủ tịch phong môi Biên Hoang Tập đã giở hết mọi mảnh khoé rồi mà vẫn không kiếm được gì. Cười nói: “Mạng lưới tình báo của người ở đây không phát huy được tác dụng ư?”.

Cao Ngạn đáp: “Qua một lần bị người bán đứng ở Kiến Khang ta có ngu mới đi mạo hiểm. Ta chỉ giả làm một tên nhà giàu ngớ ngẩn muốn buôn bán với Lương Hồ bang tìm người không liên quan gì hỏi han tình hình. Ha! May mà ở đây mọi người nghe nhiều về Nhiếp Thiên Hoàn thành quen, coi lão như thần hộ mệnh, nói đến là ai nấy đều thao thao bất tuyệt, khen ngợi thì nhiều mà phê bình thì ít. Nhiếp Thiên Hoàn rất biết mua chuộc lòng

người, biến thành đại anh hùng bảo vệ lợi ích khu vực Lương Hồ, đích thực có sức lôi cuốn cái con mẹ nó”.

Yến Phi tự nhủ lại là chuyện xung đột giữa thế tộc kiều ngụ và thế tộc bản thổ khiến Nhiếp Thiên Hoàn được quần chúng ủng hộ, tình hình có hơi giống với Tôn Ân, tuy nhiên Tôn Ân mượn danh tôn giáo, còn Nhiếp Thiên Hoàn lại là long đầu bang hội và bá chủ hắc đạo.

Cao Ngạn nói: “Chẳng trách với bốn sự của lão Đồ có Hoàn Huyền đũa đít mà vẫn không làm gì nổi lão Nhiếp. Động Đình hồ to thế, lại thông đi khắp nơi, chỉ cần thấy cục diện bất lợi là Lương Hồ bang lập tức xé lẻ ra lên thuyền tản đi khắp nơi. Còn soái hạm Vân Long của Nhiếp Thiên Hoàn bất luận về sức chiến đấu hay tính năng đều hơn hẳn Ẩn Long, thì chẳng cần nguy trang. Nhưng khi địch nhân vô công thoái lui, lão Nhiếp lại có thể phát động phản kích, nhờ tiến công thoái thủ dễ dàng như không nên lão có thể xưng bá Lương Hồ, coi quan phủ như phế vật”.

Tiếp đó nói: “Lão Nhiếp xuất quỷ nhập thần như thế làm sao để tìm lão bây giờ?”.

Yến Phi hỏi: “Lão Nhiếp kiếm tiền cách nào?”.

Cao Ngạn thành thạo nói: “Ở đây tất cả mọi doanh nghiệp có tầm cỡ ít nhiều đều có quan hệ với lão, bao gồm cả thanh lâu đồ trường, vận chuyển hàng hóa và đánh cá. Các doanh nghiệp lớn nhỏ muốn làm ăn ở đây đều phải theo định kỳ nộp tô cho lão nhân gia người. Tuyệt nhất là Lương Hồ bang không hề tổ chức buôn bán, nhưng lại có thể nói công việc làm ăn của nó kết hợp với toàn khu vực. Ví như Ba Lăng chúng ta đang ở đây, danh nghĩa thì do nhà Tấn quản lý, thực chất người thống trị lại là lão Nhiếp. Hoàn gia muốn đối phó với lão cũng phải gián tiếp thông qua lão Đồ, do đó có thể thấy có chỗ vi diệu bên trong”.

Yến Phi trầm ngâm nói: “Lương Hồ bang ở khu vực này hẳn phải có một hệ thống liên lạc hoàn thiện, nếu có sự tình trọng đại, ví dụ như Yến Phi ta đến thì tin tức sẽ bằng cách nào truyền đến tai lão Nhiếp? Người có biết gì về phương diện này không?”.

Cao Ngạn nháy dựng lên: “Người nói đùa ư? Đây là địa đầu của lão Nhiếp, trong bảng Ngoại Cửu phẩm cao thủ lão nhân gia người chỉ chịu ở dưới Tôn Ân. Nghe nói Thiên địa Minh hoàn của lão là kỳ môn binh khí lợi hại nhất trong thiên hạ, không thua gì Tôn Ân. Lại thêm cao thủ Lương Hồ bang nhiều như mây, người đông thế mạnh, lão ca người tuy là tài giỏi, nhưng mà hảo hán không chấp thua thiệt trước mắt, người định tìm cái chết ư? Nhớ là ta đến đây không phải để đánh nhau đâu nhé”.

Yến Phi không để ý đến lo lắng của hắn, nói: “Đồ trường lớn nhất thành này là nhà nào vậy?”.

Cao Ngạn ủ rũ đáp: “Đừng có tự ý hành động nghe không? Ta bị người dọa sắp vỡ mặt rồi! Ài! Con bà người! Lần đó người vào Huỳnh Dương cũng phải khua chuông gõ mõ như thế ư?”.

Yến Phi khẽ cười: “Xung quanh đây có danh lam thắng cảnh gì không?”.

Cao Ngạn ngạc nhiên tròn mắt nhìn chàng nói: “Người còn nhàn rồi đi du sơn ngoạn thủy ư?”.

Yến Phi nói: “Trước tiên hãy trả lời ta, sau đó ta sẽ cho hay đại kế được không?”.

Cao Ngạn nói: “Ta phải đi nghe ngóng chuyển nữa mới được, ai! Lão ca người có lòng tốt cho ta biết đi, rốt cuộc người có đại kế gì?”.

Yến Phi đáp: “Ta muốn hạ chiến thư với lão, ví dụ như ba ngày sau ở ngọn núi hay hòn đảo này quyết một trận tử chiến để giáo huấn lão dám tới chọc giận Hoang nhân”.

Cao Ngạn lo lắng nói: “Không phải người thực sự muốn đại chiến với lão chứ?”.

Yến Phi bức bối nói: “Lão Nhiếp lại ngu như người à? Ta chỉ muốn coi xem chiến thư được chuyển đi đâu, từ đó mà tìm ra hiện giờ lão Nhiếp trốn đâu, hiểu chưa?”.

Cao Ngạn nhú mày: “Nếu như đối phương dùng bồ câu truyền thư, chúng ta chỉ còn cách trơ mắt ngó chứ còn cách gì?”.

Yến Phi nói: “Người ở chỗ trường hãn không đủ tư cách trực tiếp liên lạc với lão Nhiếp, cũng không biết lão ở đâu, vì vậy chỉ còn cách tìm người có tư cách, đợi người đó thông báo lão Nhiếp. Đến lúc đó ta sẽ tóm lấy hãn dùng nghiêm hình bức cung, chẳng phải sẽ biết được lão Nhiếp ở đâu sao? Mà bọn ta cũng có thể từ phương pháp người đó thông tri cho lão Nhiếp đại khái đoán ra lão đang ở đâu đó gần hay xa”.

Cao Ngạn lắc đầu nói: “Ta vẫn chưa hiểu”.

Yến Phi giải thích: “Gần thì chạy bộ hay dùng khoái mã, nếu dùng bồ câu thì người rất có thể quên đi ý đồ, thử hỏi nếu bồ câu bay thẳng ra giữa hồ, chúng ta ngoại trừ tròn mắt nhìn theo thì còn có thể làm cái gì? Huống hồ chim câu bay đến mục tiêu đầu tiên có khi chỉ là một phân trạm truyền tin thôi”.

Cao Ngạn nói: “Nhưng mà chúng ta làm sao truy theo tung tích chiến thư chỉ bằng một tờ giấy mỏng? Ai cũng có thể dễ dàng giấu trong người”.

Yến Phi nói: “Càng không thành vấn đề, trên thư rắc thêm thứ gì đấy là được, về phương diện này người thạo hơn ta mới phải”.

Cao Ngạn lại bắt đầu hưng phấn, nói: “Lại là người có thủ đoạn, ta lập tức đi thu xếp”.

Nói xong liền bật dậy.

Yến Phi kêu: “Người còn chưa ăn gì mà!”.

Cao Ngạn vung tay không quay đầu bỏ đi.

Yến Phi bật cười, nâng hồ rượu chực rót, trong lòng đột nhiên hiện dấu hiệu cảnh báo.

oOo

Đồ Phụng Tam lặng lẽ vận khí hành công trong hộc tử, chỉ cốt sao trong thời gian ngắn nhất chữa khỏi vết thương, đối với tiếng người xông xao và tiếng bước chân chạy bên ngoài coi như không nghe thấy, toàn tâm toàn ý điều tức tĩnh tu.

Sức phản kích của Vạn Quang cường mãnh ra ngoài dự tính, khiến y chút nữa thì ngã lăn không dậy nổi, vì vậy buộc phải mạo hiểm đánh bạc một phen, đặt cược vào hành động theo thói quen của địch nhân.

Khi người của phe Hoàn Huyền, đám cao thủ trường kỳ mai phục trong phủ chờ đợi y chạy tới Thoái Tư lâu, nhìn thấy thi thể Vạn Quang bên ngoài lâu, đương nhiên nghĩ rằng Đồ Phụng Tam khám phá cạm bẫy xuất thủ lấy mạng Vạn Quang, sau đó liền chuồn lẹ. Kiểu gì cũng không ngờ Đồ Phụng Tam lại ẩn thân trong lâu.

Với tính cách thâm trầm của Vạn Quang, chắc sẽ không cho Hoàn Huyền biết có một chỗ nấu thân ở đây.

Cuối cùng Đồ Phụng Tam đã đả thông được kinh mạch cuối cùng vì bị thương mà bế tắc, công lực lập tức khôi phục được bảy tám thành, chỉ cần có thêm công phu vài canh giờ là sẽ phục nguyên hoàn toàn.

Tiếng chân bước trên cầu thang gỗ truyền vào tai.

Đồ Phụng Tam hít thở đều đặn, đề tụ công lực. Nếu có người mở cánh cửa tử, y sẽ không do dự tấn công ngay, sau đó sẽ xông ra ngoài trùng vây. Hy vọng tình huống không đến nỗi ác liệt như vậy.

Bảy người lục tục kéo lên lầu.

Có người nói: “Bọn họ động thủ trên tầng hai, Đồ Phụng Tam cũng bị chút thương thế! Hắc! Quả nhiên là nhân vật trong bảng Ngoại Cửu phẩm cao thủ mới có thể trong vòng mấy chiêu đánh bay Vạn Quang ra ngoài cửa sổ chết tại chỗ”.

Đồ Phụng Tam nhận ra giọng nói của Hoàn Tu, anh họ Hoàn Huyền, thầm nghĩ ắt Hoàn Huyền đã đi đánh Kiến Khang, Giang Lăng bây giờ do người này cai quản.

Một giọng khác cất lên: “Vạn Quang khiến Đồ Phụng Tam nghi ngờ, Đồ Phụng Tam hành sự độc ác, cố ý thử lòng Vạn Quang, Vạn Quang vốn úy kỵ Đồ Phụng Tam nên nhất thời không giữ được bình tĩnh để lộ dấu vết, vì vậy mới táng mạng đương trường, thật không tưởng tượng được”.

Đồ Phụng Tam thầm khen, người này chỉ xem hiện trường mà phán đoán tình huống như thấy tận mắt, quả thực tài trí hơn người, lại rất giỏi đoán tâm lý. Trong đám mưu thần của Hoàn Huyền chỉ có Hầu Lượng Sinh mới có tài năng như thế.

Trước nay quan hệ giữa y và Hầu Lượng Sinh không tệ, đã từng cùng nhau hợp tác chặt chẽ trong rất nhiều việc, nhưng y vẫn phải giết chết Hầu Lượng Sinh để trừ đi mối đại họa, tương lai đối phó Hoàn Huyền mới dễ dàng.

Tộc nhân bị giết khiến trong lòng y đầy lửa hận, y muốn làm những việc gây tổn hại nghiêm trọng đến Hoàn Huyền để giảm bớt phần hận.

Giết Vạn Quang căn bản không có ý nghĩa gì đối với Hoàn Huyền, nhưng giết Hầu Lượng Sinh lại có khả năng là một đả kích nghiêm trọng đối với Hoàn Huyền.

Hoàn Tu nói: “Đồ Phụng Tam rất nhiều khả năng không còn trong thành”.

Hầu Lượng Sinh nói: “Bất luận y còn hay không còn trong thành vẫn không thể không tiến hành công việc truy bắt, nếu không Nam Quận công sẽ không vừa lòng”.

Hoàn Tu gọi to: “Can Quy!”.

Với mức độ trầm tĩnh như Đồ Phụng Tam mà nghe danh người này cũng thấy lạnh lòng. Can Quy là kiếm khách lừng danh nhất Ba Thục mới quật khởi gần đây, có thể coi như đệ nhất cao thủ ở Ba Thục, không ngờ lại theo làm thủ hạ Hoàn Huyền.

Một giọng nam âm u bình tĩnh đáp: “Xin đại nhân sai bảo”.

Đồ Phụng Tam tập trung tinh thần nghe ngóng, chỉ cần biết phương pháp đối phương bố trí tìm kiếm, y có thể tránh nặng tìm nhẹ nghĩ cách tiến vào Hầu phủ ám sát Hầu Lượng Sinh.

Y hiểu rõ vì sao Hoàn Huyền không giết y không được, đó là bởi y là người hiểu rõ nhất Hoàn Huyền và nhân sự bên cạnh y, đối với Giang Lăng thành lại càng biết rõ như lòng bàn tay. Vì vậy hiện tại Hoàn Tu chỉ làm qua loa cho xong, không cần phải chờ đợi kết quả truy tìm.

oOo

"Tiểu thư! Tỷ đang coi gì thế? Coi hết cả ngày rồi!".

Dưới ánh đèn thấp thoáng trong lều, Kỷ Thiên Thiên nghiêng cứu đầy hào hứng bức địa đồ do Mộ Dung Thùy sai Phong Nương mang cho nàng trải rộng trên tấm chăn dày và mềm. Nàng nằm phục trên chăn, hai tay chống cằm, hai chân bắt chéo đằng sau hết sức thoải mái.

Tiểu Thi quỳ một bên chẳng hiểu chút gì.

Kỷ Thiên Thiên trở một điểm hồng trên bản đồ nói: "Đây là Nghiệp Thành".

Đoạn lại trở xuống dưới nói: "Hiện tại ta cắm trại ở đây, bất cứ ai từ phía tây đến tăng viện đều bị chúng ta tập kích vào bên sườn".

Tiểu Thi lo lắng nói: "Nghe giọng tiểu thư tựa như đã đứng về bên Hoàng thượng rồi!".

Kỷ Thiên Thiên cười nói: "Bởi vì bây giờ ta cần đứng trên lập trường của Hoàng thượng để suy nghĩ! Muốn thắng trận này, không thể thiếu bất kỳ yếu tố nào trong thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ta đang nghiên cứu địa lý hình thế mà!".

Tiểu Thi cúi đầu không nói gì.

Kỷ Thiên Thiên ngồi dậy thương xót nói: "Tiểu Thi vẫn đang lo lắng ư?".

Tiểu Thi hai mắt đỏ lên, khẽ gật đầu.

Kỷ Thiên Thiên không hiểu: "Muội còn lo chuyện gì?".

Tiểu Thi lắc đầu: "Muội không biết".

Kỷ Thiên Thiên bực bội nói: "Ta biết! Muội đang lo ta thay đổi tình cảm, đầu hàng Mộ Dung Thùy".

Tiểu Thi lặng lẽ không nói gì.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Muội yên tâm đi! Trong lòng ta bây giờ chỉ có một Yến Phi, dù cho tình hình phát triển như thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi".

Tiểu Thi lo lắng quay đầu nhìn nàng, nói: "Nhưng tiểu thư càng ngày càng vui vẻ, nét mặt hồng hồng, toàn thân tựa như phát sáng".

Kỷ Thiên Thiên bật cười: "Nguyên là muội lo chuyện đó. Ta cho muội biết! Chính vì ta đối với tương lai tràn đầy khát vọng chứ không như muội bi quan u ám, vì thế mà tinh thần phấn khởi hơn".

Tiểu Thi lại cúi đầu khẽ nói: “Thật thế ư?”.

Kỷ Thiên Thiên khố não đáp: “Phải nói sao muội mới tin đây? Ài! Có mấy chuyện không biết có nên cho muội biết không”.

Thân hình Tiểu Thi khẽ run lên: “Chuyện gì?”.

Kỷ Thiên Thiên trầm ngâm một lúc, thấp giọng nói: “Lòng riêng thật khiến côi lòng tan nát, may sao mấy chục ngày nay ta không bị nổi nhớ dằn vặt. Vì vậy ta tràn đầy khao khát đối với tương lai”.

Tiểu Thi không hiểu: “Muội không hiểu tiểu thư đang nói gì”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Muội không cần hiểu, nhưng cần phải tin ta, phải kiên cường tiếp tục sống, rồi sẽ có ngày chúng ta sẽ trở về Biên Hoang Tập, mà chuyện này sẽ xảy ra trong tương lai không xa”.

Tiểu Thi nước mắt chảy như suối, thảm thiết: “Tiểu thư à! Muội biết tử chỉ an ủi Tiểu Thi. Tiểu thư rời bỏ Kiến Khang là để tìm cuộc sống tự do không câu thúc, hiện tại lại bị quản thúc thế này”.

Kỷ Thiên Thiên tới bên Tiểu Thi, ôm vai nàng dịu dàng nói: “Đừng khóc! Bất kể chúng ta gặp phải bao nhiêu cực nhục và bất hạnh đi nữa, cuối cùng sẽ đến ngày mọi việc sẽ qua, chúng ta nhất định không để thất vọng và bị thương chiếm cứ bản thân, cần phải kiên nhẫn tiếp tục sống. Hiện tại Yến lang đang hết sức tìm cách giải cứu bọn ta, chúng ta phải làm tốt bốn phận mình, vĩnh viễn không bỏ cuộc, cho đến khi vén mây trông thấy mặt trời”.

Có tiếng ho khan vang lên ngoài cửa.

Kỷ Thiên Thiên hỏi: “Là đại nương phải không? Có chuyện chi?”.

Tiểu Thi lui vào một góc, hoang mang chùi nước mắt.

Phong Nương nói từ bên ngoài: “Hoàng thượng có lời mời tiểu thư”.

Kỷ Thiên Thiên lạnh lùng đáp: “Khuya rồi! Ta rất mệt muốn nghỉ sớm một chút”.

Phong Nương trầm mặc một lát, nói: “Tiểu thư khiến ta rất khó xử! Ta phải nói sao với Hoàng thượng đây?”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Đại nương hãy giúp ta chuyển mấy câu nói là được, nói với ông ấy rằng ta đã đoán được ông ấy dùng kế dương đông kích tây, làm bộ tấn công Nghiệp Thành, tạo ra ảo tưởng là sẽ theo Thái Hành đại đạo tiến quân về phía Trường Tử khiến cho Mộ Dung Vĩnh điều quân phòng thủ Đài Bích tới Thích Quan, Hoàng thượng sẽ đem quân tiến

công Đài Bích, xin đại nương nhớ kỹ phải nhắc Hoàng thượng chớ có nuốt lời, đã muốn đánh bạc thì phải biết chịu thua”.

Phong Nương nghe lời yên lặng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Phong Nương nói: “Ta sẽ báo lên Hoàng thượng đúng như thế. Xin hỏi hài tử Yến Phi phải chăng thực sự đã tới Huỳnh Dương gặp tiểu thư?”.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên: “Nghe lời đại nương, dường như có biết Yến Phi?”.

Đồng thời thầm nghĩ vì sao không nghe Yến Phi nhắc đến chuyện này.

Phong Nương đáp: “Lần cuối cùng ta gặp hài tử đó thì hắn mới có ba tuổi. Tất cả đều là quá khứ rồi! Tiểu thư vẫn chưa trả lời ta”.

Kỷ Thiên Thiên hỏi: “Có phải Hoàng thượng dặn đại nương tới hỏi ta không?”.

Phong Nương vén trướng bước vào, nhìn bản đồ trên giường, đoạn ngồi xuống nói: “Là do tự ta muốn biết! Ài! Sự tình sao lại biến thành như thế này”.

Kỷ Thiên Thiên dịu giọng nói: “Đại nương quen biết với thân mẫu Yến Phi ư?”.

Phong Nương hai mắt tự hồ bị che phủ bởi một màn sương khói, như đang nhớ lại chuyện xưa, băng khuôn nói: “Không chỉ quen biết, mà từng là tỷ muội thân thiết nhất, cô ấy là một nữ nhân tốt, thật kiên cường. Tiếc thay mọi chuyện đều kết liễu rồi”.

Tiếp đó hai mắt loé sáng nói: “Nếu Yến Phi giống mẹ hắn, đã muốn làm gì tuyệt sẽ không giữa chừng bỏ dở. Sự thật ta đã luôn hoài nghi, từ đêm hôm đó cả con người tiểu thư trở nên phẫn chấn, tinh thần mỗi ngày một khá hơn”.

Tiểu Thi “a” lên một tiếng thất thanh.

Phong Nương liếc nàng một cái, thần sắc lộ vẻ nghi hoặc.

Kỷ Thiên Thiên hạ lệnh trực khách: “Khuya rồi!”.

Phong Nương chậm rãi đứng lên đi ra ngoài.

Kỷ Thiên Thiên nhìn Tiểu Thi đang vừa mừng vừa sợ, vui mừng nói: “Ngốc à! Bây giờ muội phải biết là ta không có cảm tình với Mộ Dung Thùy rồi chứ? Ta là kẻ lẳng lơ hay sao? Chớ coi thường tiểu thư của muội”.

Tiểu Thi khẽ kêu: “Thì ra là thật ư? Vì sao muội không biết? Điều này là không thể có nha!”.

Kỷ Thiên Thiên nhắm mắt, tâm thần say sưa đáp: "Yến lang của ta sẽ biến mọi chuyện không có khả năng thành có khả năng, bất luận khó khăn đến mấy, rồi có một ngày chàng sẽ tới đưa chúng ta trở về Biên Hoang Tập. A! Cảnh đẹp thứ tư sẽ quyến rũ như thế nào?".

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>